

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ι νά σοῦ πῶ, παιδί μου, δὲν τὸν παίρνω στὸ λαμπὸ μου τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι ἀκούω, ἔτσι λέω... ἔτσι ὁ διενθυνητῆς τοῦ πανδαχείου στὸ νέο.

— Δίχρω ἔχεις, θείε μου, ἀλλὰ δὲν θά πῃς καμιά στάλα;

— Δὲν θά σοῦ χυλάσω τὸ χατήρι. Ἀπάντησε ὁ Ξενοδόχος αἰδέσασα ἀμέσως τὸ ποτήρι του. Τί λέγαμε λοιπόν;

— Γιά τὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ.

— Α, ναι, τὸν ἔχει σὲ μεγάλη ὑπόληξη τὸ λόρδο, ὅπως μαθαίνω.

— Ἔτσι φαίνεται. Γιατί ἀκούω ὅτι ὁ λόρδος Λέισοστερ εἶνε φανατικός ἐχθρὸς τῆς Μαρίας Στοῦαρτ. Τί λές εἰς;

— Τί νά σοῦ πῶ, παιδί μου. Τῆς Μαρίας Στοῦαρτ ξεγραφέ τὴν ἀπὸ τὸ κατῆστο τὸν ζωντανών...

Μία ἐλαφρὴ γλοῦνάδα σκέπασε τὸ πρόσωπο τοῦ Ρογῆρου στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ξενοδόχου.

— Ἐν τοῖτους... θέλησε νὰ πῆ.

— Σιωπή, ἀνεμὲ μου! τὸν δόκωρε ὁ Σκλιπὸν φέρνοντας τὸ δάχτυλο στὸ στόμα του. Εἶσαι Σκότος κ' ἴσως τρέφεις μερικὲς συμπάθειες πρὸς αὐτὴ τὴν δυστυχισμένη. Κρίψε ὅμως βαθεῖα τὸ ἀσθημά σου, μὴν τὸ φανερώσεις οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σου. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα γίνεκε αἰτία νὰ πῆ χαμένους τόσους γυναικῆς...

— Μά ποῦ εἶνε τὸ φταῖμά της; τραῦμα ὁ νέος, περισσότερὸ ζωϊκὸς ἀπὸ πρῖν.

— Ὑπάρχει μιά παλιὰ παροιμία ποὺ λέει: «Στὸ ζοττέται μαλιώνων ἢ δυὸ καλῆτερος ζόττες». Καταλαβαίνεις; Ἡ ζόττες ἐδῶ εἶνε ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ καὶ ἡ Μαρία Στοῦαρτ.

— Μάλιστα, ἐννοῶ... Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὴν ζοττήσουν φελακισμένη σ' ὅλη τῆς τῆ ζωῆς...

— Καὶ τί μποροῦν νὰ τὴν κάνουν;

— Γιατί δὲν τὴν στέλνουν, νὰ ποῦμε, στὴ Γαλλία;

— «Κάλλιο ἓνα καὶ στὸ χέρι παρά δέκα καὶ καρτεῖρα». Τὴν ξέρις αὐτὴ τὴν παροιμία, ἀνεμὲ μου;

— Ὁ Ρογῆρος κούριξε. Ἐλεγε τὴ διάθεσι νὰ στείλῃ στὸ διάβολο καὶ τὸν Σκλιπὸν καὶ τὸ Ξενοδοχεῖο του καὶ τὶς παροιμίες του. Ἦθελε ὅμως νὰ μάθῃ κ' ἄλλα ἀκόμα, γ' αὐτὸ συγκράτησε τὸ θυμὸ του.

— Γιατί δὲν λένε, θείε μου; ἔτσι ὁ Ρογῆρος. Ἐλάτε νὰ ποῦμε, ἓνα ποτήρι στὴν ὑγειά σας.

— Εἶσαι νέος ποὺν ὑποχρεωτικός, ἀνεμὲ μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ χυλάσω τὸ χατήρι, ἀπάντησε ὁ Ξενοδόχος.

— Δὲν μοῦ λέτε, θείε μου, Ξενοδόχοι σὲ λίγο ὁ Ρογῆρος, ἀφοῦ ὁ Σκλιπὸν στὸ μεταξὺ γέμισε κ' ἄδειασε ὅς δέκα φορές τὸ ποτήρι του, ἔχει πολλοὺς ἀπαθῶς σήμερα ἢ ἄτυχη βασίλισσα;

— Δὲν ξέρεις, παιδί μου, μιά παροιμία ποὺ λέει: «Ὅταν δὲν ὑπάρχουν σταρῦλια στὴν κληματαριά, φεύγουν τὰ πουλιά», κ' ἄλλῃ μιά ποὺ λέει: «Ὅσο φρόνιμο κ' ἂν εἶνε τὸ μοναστήρι, ἔβηκε πάντα τρελλοὺς καλογέροντες»...

— Γιά ποιοῦς τὸ λέτε, θείε, αὐτὸ τὸ τελευταῖο;

— Γιά ὅσους μένουν ἀκόμα πιστοὶ στὴ Μαρία Στοῦαρτ καὶ πρὸ πάντων γιά κείνους ποὺ θὰ προστάθουν νὰ τὴν ἀπέλευθερώσουν.

— Γιατί;

— Ἄκουσε ἐδῶ, παιδί μου. Οἱ τοῖχοι, λένε, ἔχουν αἰτιά. Φαντάσου λοιπὸν ποσοι κατασκόποι καὶ προδοτῆς ὑπόχρον γύρω μας αὐτὸν τὸν καιρὸ. Ἔξω μιά παροιμία ποὺ λέει: «Τὸ στόμα δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται στὴ γλώσσα». Ἐγὼ οὔτε στὸν ἴδιο τὸ γυῖο μου δὲν θάχα ἐμπιστοσύνη, τόσο κακοὶ ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι σήμερᾶ. Κάθε μέρα στήνοντα κανοῦργιες κρεμῆλες. Ἄν περᾶσατε ἀπὸ τὸ δάσος τῆς δουλῆσις Λαγκρεκτόν, θὰ εἶδατε χωρὶς ἄλλο ἕκκι πολλοὺς λωτῶνους. Ἐ, λοιπόν, ὅλοι αὐτοὶ εἶνε βοηθοὶ τοῦ δήμιου ποὺ τοῦ προμηθεύουν ἱερὸματῆ...

— Ὅστε τὸ ὄραϊο ἐκείνου φροῦριου ποὺ βρίσκειται στοὺς πρόποδας τῶν ἀρχαίων πυρ-

γῶν τῆς Βευλᾶνδῆς, ἀνίκερ στὴ δοῦκασσα;

— Ναι. Ἀλλὰ γιατί δὲν τρώς, ἀνεμὲ μου;

— Ὁ Ρογῆρος Βάλτερ, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὰ χέρια καὶ μὲ τὸν ἀγκῶνα ἀνομιμασμένο στὸ τραπέζι, εἶχε βηθητὴ σὲ βαθεῖες σκέψεις, ποὺ τοῦ ἀποροφροῦσαν ὀλόκληρη τὴν προσοχή.

— Τί διάβολο, μήπως γάστατε τὴν ὄρεξι σας μ' αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα; Ξαναεἶτε ὁ Σκλιπὸν θέλοντας νὰ τὸν καθησυχᾷ. Κανένας δὲν ἔχει τὴ διάθεσι βέβαια νὰ φρονεῖσθῃ μ' ἓνα ἴσχω ὀδοιπόρο ποὺ πηγαίνει τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ πειράξῃ κανέναν. Ἡ μήπως δὲν εἶστε περατωτός;

— Ἴσως νὰ μείνω μερικὲς ἡμέρες ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Ἐχετε γνωστούς στὴ Βευλᾶνδῃ;

— Κανένας.

— Ἀλλὰ τότε;

— Θέλετε λοιπὸν νὰ μάθετε τί με κραταίει ἐδῶ, θείε μου;

— Μά ἀφοῦ μοῦ τὸ ὑποσχεθήκατε...

— Ἐγὼ χρῆσις νὰ ἱκανοποιῶ τὴν περιεργία σας. Σὰς λέω ὅμως ἀπὸ τώρα πῶς αὐτὰ ποὺ θὰ σὰς πῶ, θὰ σὰς ἀφῆσουν ἀδιάφορο. — Μὰ τὸν Ἄη Γιώργη τὸν Καταδόχη, τὸν προστάτη ὁλων τῶν γενναίων Ἀγγλων, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ διηγήσις σας θὰ μοῦ φανῇ ποὺν ἐνδιαφέρουσα. Τὸ παροισαστικὸ σας μοῦ ἀρέσει πάρα ποὺν καί, μὴ τὴν πιστι μου, σὰς ἀγαπῶ περισσότερὸ ἀπὸ κείνον τὸν κρεμῆταλὰ τὸν ἀνεμὸ μου...

— Λοιπόν, ἢ ὑπόθεσις μὲ δυὸ λόγια εἶνε αὐτὴ. Ἐγὼ καὶ μερικὸ ἄλλο εὐγενεῖς Σκωτὸι στείλαμε ἄλλοτε, σὲ κακὲς ἡμέρες, ἀπὸ τῆς πατρίδα μας στὴν Ἀγγλία ἓνα ἱθναρό.

— Ἐλεγε μεγάλη ἀξία;

— Ἀντιολόγησι.

— Ἀπὸ νομισματα ἴηαν ὁ ἱθναρὸς αὐτὸς ἢ ἀπὸ πλάκες χρυσοῦ;

— Ἀπὸ κἀτι ποὺ ποῦνται ἀκόμα.

— Διαμάντια;

— Στείλαμε τ' ἀκριβώτερο διαμάντι τοῦ κόσμου.

— Μοῦε τί λές;

— Αὐτὸν τὸ ἱθναρό μᾶς τὸν ἐκλεξαν καὶ τὸν ἔθαμαν μέσα στὸ ζῶμα.

— Ἐδῶ κοντά;

— Μάλιστα.

— Κ' ἔρχεστε τώρα νὰ τὸν ζητήσετε;

— Ἀκριβῶς, θείε μου.

— Ἐχετε τοῦλάχιστον συμπάδια νὰ τὸν βρῆτε;

— Κάτι ἔχουμε.

— Ἄ! ἀνεμὲ, δὲν τὸ κατάφερες καλὰ τὸ παιγνίδι, φώναξε ὁ Σκλιπὸν ποὺ εἶχε ἔρθει στὸ κέρι κ' ἄρχισε νὰ γέλι.

— Γιατί τὸ λές αὐτὸ, θείε μου;

— Γιατί δὲν θέλεις νὰ μοῦ φανερώσεις τὴν ἀλήθεια καὶ μοῦ λές τὸση ὄρα παραμύθια...

— Σὰς ὁρκίζομαι ὅτι εἶμαι εὐλαχρῆς, θείε μου.

— Ἀλλοῦ νὰ πᾶς νὰ τὰ πούησις αὐτὰ, ἀνεμὲ. Μὰ τὸν Ἄη Γιώργη τὸν Καταδόχη, ὁ Γυλβέρτος Σκλιπὸν δὲν θὰ γελᾷσθῃ ποτὲ ἀπὸ ἓνα Σκωτῶ...

— Ὁ ἀξιολόγος Ξενοδόχος, ὀργανοῖμος πῶς ἀπὸ τὴν δικαστρία του, δὲν ἐννοοῖσε καὶ νὰ παραδεχθῆ τίποτε. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί τὸ Ρογῆρος ἐννοοῦσε μὲ τὴ λέξι «διαμάντι» τῆς Μαρίας Στοῦαρτ, τὴν ὁποία εἶχαν πράγματι «θάψει» μέσα σ' ἓνα φροῦριου καὶ τὴν ὁποία ἐσκόπετε νὰ ἐλευθερώσῃ.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή μῆκε στὴν αὐτὴ ἓνας ἱπλοῦς καὶ ὁ Σκλιπὸν ἔτρεξε νὰ δῇ τί συμβαίνει, διακρίπτον τὴν σκῆψη τοῦ. Ὁ ἱπλοῦς αὐτὸς συννοδούταν ἀπὸ εἰσοσι ἄλλους ἱπλοῦς, ποῦνταντα κατόπιν τὸν δορυφῶντες καὶ φωνάζοντες.

— Ἦσαν εὐγενεῖς, στρατιῶτες κ' ὑπῆρτες, καὶ ξεπέφταν, βροντώντας τὰ σπῆριωμά τους. Ἐδῶσαν κατόπιν τὰ γαλιναῖα τῶν ἄλλῶν τὸν στοὺς ἱπλοκόμους καὶ ὁ πρῶτος ἱπλοῦς φώναξε στὸν Ξενοδόχο:

— Κύριε... δηλητηριασά, εἰτοῖμασέ μας γρήγορα τὸ δειπνο... Ἐνα δειπνο ποὺν καθὸς ῥεπεί!

— Ὁ Σκλιπὸν κῆταξε προσεκτικὰ τοὺς ἔξω καὶ φώτισε:

— Μήπως ὁ εὐγενεστάτος κόμης δὲν θὰ εἰδοκῆσθῃ νὰ τιμῆσι μὲ τὴν παρουσία του τὸν «Πολεμιστὴ τῆς Βευλᾶνδῆς», καθὸς εἶχε πληροσρηθῆ;

— Ἦσυχᾶσατε, κύριε Σκλιπὸν, ὁ ἐλακροτάτος δὲν θὰ λείψῃ. Πῆγε νὰ χωρετῆρη περαστικὰ τὴ δοῦκασσα Λαγκεκτόν καὶ θάβῃ, τοῦ εἶπε ἓνας τὸν εὐγενῶν, ὁ Ἰωάννης Τροῦσις, ὁ βασιονίσκος τοῦ Ρουθβόρδ, τὸ ποῦ ἐμπιστο πρόσωπο τοῦ κόμης. Λέϊεστε.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Σκλιπὸν ἔτρεξε νὰ δῇ τί συμβαίνει...